

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **G. K.**, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2008, č. j. OAM-204/LE-05-05-2008, vedenému u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 46 Az 58/2008, o námitce podjatosti soudu,

t a k t o :

- I. Soudkyně Krajského soudu v Praze JUDr. Olga Stránská **není vyloučena** z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 46 Az 58/2008.
- II. Námitky podjatosti směřující proti jiným soudcům Krajského soudu v Praze, kteří se nepodílejí na projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 46 Az 58/2008, **se odmítají**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2008, č. j. OAM-204/LE-05-05-2008 nebyla žalobci udělena mezinárodních ochrana podle ustanovení §§12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto správnímu rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Praze žalobu.

Podáním ze dne 4. 6. 2008 žalobce namítl „podjatost soudu“ s odůvodněním, že proces je veden urychleně a směřuje k zamítavému rozhodnutí bez řádného přezkumu napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že je mu známo více obdobných případů a že dne 3. 6. 2008 nevyhověl soud odůvodněné žádosti jeho zástupce o odročení dvou rovněž tzv. l. azylových případů a naznačil, že by odročením došlo k nepřípustnému prodlužování kauzy, což není v souladu s vnitřním pokynem soudu. Proto stěžovatel dospěl k obavě, že krajský soud nepostupuje nepodjatě. Krajský soud na přání žalovaného záměrně postupuje tak, aby ve lhůtě 120 dnů vydal zamítavé rozhodnutí, neboť v takovém případě je žalobce nucen nadále setrvat v uzavřeném přijímacím středisku X po dobu dalších třiceti dnů, po nichž následuje deportace zpět do země původu. Kasační stížnost podaná v přijímacím středisku X nemá odkladný účinek a dokonce „není vyčkáváno na rozhodnutí NSS o odkladném účinku“. Žalobce se nemůže bránit ani proti držení v uzavřeném přijímacím středisku, neboť příslušný Městský soud v Praze během relevantních 120 dnů „sotva

započne proceduru“. Navíc přistoupil k přerušování těchto řízení do doby rozhodnutí o azylu. Žadatelé jsou tím v rozporu s č. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nuceni setrvat v uzavřeném přijímacím středisku „v podmínkách věznice“, tj. v uzavřených prostorech ohraničených mříží za absence denního světla, se zákazem mobilních telefonů a bez „zevních informací (TV, rozhlas, internet, tisk)“ se vstupem návštěv včetně právníků na povolení žalovaného. Soud se žalobcem komunikuje výhradně v českém jazyce a žalobce tak nezná význam soudních podání. Žalobce nemá možnost okamžitých konzultací s právníkem a povolení vstupu do střediska X je spojeno s administrativními kroky. Dále poukázal na to, že jeho zástupce se během uplynulých týdnů setkal s obdobnými případy, v nichž nebylo postupováno spravedlivě. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že správní řízení se žadateli o mezinárodní ochranu žádajícími v přijímacím středisku X jsou vedena příliš rychle, v kontrastu k řízením mimo přijímací středisko X. Během existence přijímacího střediska X v něm nebylo nikdy rozhodnuto o žádosti o mezinárodní ochranu kladně. Je proto zneklidňující obava, že krajský soud svým urychleným procesním postupem umožňuje, aby tato rozhodnutí nebyla efektivně přezkoumána. Vidí proto jasnou souvislost urychleného rozhodování tzv. 1. případů a přání ministerstva vnitra, koneckonců ozřejmeného i v důvodové zprávě k novele zákona o azylu, zakotvující příslušnost krajského soudu pro 1. řízení.

Ke vznesené námitce se vyjádřili soudci krajského soudu včetně soudkyně JUDr. Olgy Stránské, již byla věc podle rozvrhu práce přidělena k projednání a rozhodnutí tak, že nemají žádný vztah k účastníkům řízení, k zástupci žalobce ani k věci samé.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v projednávané věci, nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

V prvé řadě se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkou podjatosti směřující proti soudcům Krajského soudu v Praze, kteří se nepodílejí na projednávání a rozhodování dané věci. Institut podjatosti slouží k naplnění jednoho ze základních funkčních principů soudnictví v moderním demokratickém právním státě vyžadujícím, aby spory účastníků rozhodovali jenom takoví soudci, kteří nemají na věci jakýkoliv zájem a u nichž je proto předpoklad, že spor budou rozhodovat zcela nestranně. Soud vždy rozhoduje konkrétní spor a nemá povahu akademického řešení obecných právních otázek. Proto i nestrannosti je nutno vztahovat pouze ke konkrétní rozhodované věci.

V tomto kontextu nelze přehlédnout, že podání žalobce není ve své podstatné části obsahově námitkou podjatosti, ale spíše polemikou se systémem procedury poskytování mezinárodní ochrany v rámci přijímacího střediska X. Není přitom zřejmé, jakou má mít Nejvyšší správní soud pravomoc k řešení obecně vytýkaných systémových nedostatků. Ty může zohlednit pouze při přezkumu zákonnosti konkrétního řízení a rozhodnutí, jsou-li odpovídajícím způsobem formulovány ve stížní námitce, nikoliv však preventivně zasáhnout do řízení vedeného krajským soudem, navíc za použití zcela neodpovídajícího procesního institutu zvoleného žalobcem.

Namítá-li podjatost soudců jiných, či dokonce podjatost soudu jako instituce, jde o návrh nepřipustný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto byl odmítnut.

Žalobce z tohoto pohledu tedy může namítat podjatost pouze toho soudce, který bude v jeho věci rozhodovat, v daném případě JUDr. Olgy Stránské.

Integrovaná součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Nestrannost a nezájatost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Nestrannost soudce je především subjektivní kategorií vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu. Zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům, o nichž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi stěží nalezla uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širě, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci určitý, nikoliv nezájatý, vztah. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání. Rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (shodně též nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004 sp. zn. I. ÚS 370/04).

Ze shora uvedených obecných postulátů vyplývá, že předpokladem pro zajištění záruky správného a spravedlivého rozhodnutí je, aby v řízení jednal a rozhodoval soudce nepodjatý, který není v žádném osobním stavu k účastníkům a k jejich zástupcům a který není nijak zainteresován na výsledku řízení. Proto důvodem vyloučení soudce je soudcův poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Poměr k věci vyplývá především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci. Tak je tomu v případě, kdyby byl sám účastníkem řízení, nebo v případě, že by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen na svých právech, např. kdyby jinak mohl být vedlejším účastníkem. Vyloučen je také soudce, který získal o věci poznatky jiným způsobem než z dokazování při řízení, např. jako svědek vnímal skutečnosti, které jsou předmětem dokazování. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být také založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, např. vztahem přátelským či naopak zjevně nepřátelským. Zákon vylučuje, aby důvodem pochybnosti o soudcově nepodjatosti mohly být okolnosti, které spočívají buď v jeho postupu v řízení v projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. V postupu soudce při projednávání konkrétní věci se totiž projevuje samotný výkon soudnictví a tyto okolnosti samy o sobě nemohou být důvodem k pochybnosti o nepodjatosti soudce.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě. Takové důvody musí být v návrhu obsahujícím námitku podjatosti nejen vzneseny, nýbrž i podloženy důkazními prostředky či konkretizovány tak, aby si soud mohl učinit úsudek o jejich existenci.

Žalobce vznesl pouze obecně námitku proti postupu krajského soudu ve věcech mezinárodní ochrany (dokonce nikoliv pouze soudkyně, která rozhoduje v jeho věci) a námitku týkající se rychlosti řízení. Uplatněné námitky nejsou důvodné, ostatně nelze přehlédnout, že krajský soud ve věci dosud ani nenařídil jednání. Namítané skutečnosti nemohou být ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. důvodem pro vyloučení soudce, a jiné skutečnosti žalobce netvrdí.

Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že soudkyně JUDr. Olga Stránská není vyloučena z projednávání a rozhodování této věci.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu